

смъртъ на оногова, който изразеше думата „Свобода“. Тукъ царуваше тероръ, деспотизмъ, Испански Инквизици и беззаконни убийства. Думитѣ: правда, свобода, братство, единство, прогресъ на умътъ и разума бѣха вѣчно почеркнати отъ Българското нарѣчие. Черкезитѣ въ едно доста късо врѣме изпълниха коварнитѣ си желанія и цѣли. Награбиха ся съ прѣбогата плечка. Ограбиха ся съ кръвта на нашитѣ братя, огнетенитѣ, отъ коварний ножъ; изпълниха гнуснитѣ си скотски страсти и вѣсело си излѣзаха отъ селото съ диви крисъци и пѣсни отъ интусиазмъ на варварската имъ сполучлива грабѣжъ. Селото пищеше, а връгътъ, Султанъ, всрѣдъ селото ся прѣзъ глава смѣше и свиреше. О, правосѣдние, о, времена! Какво, обаче направиха огнетенитѣ ограбени селяни, виновници на правдата, свободний човѣчески животъ? Не заявиха ли жалванията си прѣдъ правосѣдниятъ хюкюматъ за насилията, грабежа и убийствата нанесени отъ Калфанлийски султанъ и черкезитѣ му? Не, никакъ, понеже турцитѣ бѣха насилствено закѣпти отъ Султанътъ и черкезитѣ му, че не ще даватъ никакви оплаквания, противъ тѣхнитѣ грабителства и пр. Ако въ противенъ случай ся явеше подобни оплаквания, то тѣ ги заплашваха съ огънь и мечъ, съ прѣобърщаніе на прахъ и пепель тѣхъ и селото имъ. И така клѣтитѣ Бояджийци прѣдъ видъ на грозящата ги опасность на заканванияга на Султанътъ; и като бѣха на пълно убѣдени, че съ заявленията си на значителний ущербъ нанесенъ отъ Султанътъ и черкезитѣ му, освѣнь че ще останатъ „гласъ вѣпниущи въ пустини,“ освѣнь че тѣхнитѣ просби нещѣтъ достигнѣ благоприятенъ характеръ, нѣ и съ това че може самото правителство да стане вторъ палачъ на разорѣний огънь. Тѣ много добрѣ знаяха (селянитѣ), че нахулванието и ограбваніето на селото имъ,